

CUỘC ĐỜI GIỐNG NHƯ MỘT CHUYẾN TÀU.....

- Nguyễn Thị Hằng -

Nước Đức đang vào hạ. Nắng mùa hạ nơi đây không gay gắt như nắng Hà Nội. Nắng nơi đây làm con người cảm thấy khỏe hơn và tâm trạng tốt hơn. Người ta thường đi dạo phố hay đạp xe để tận hưởng ánh nắng mặt trời. Bức tranh mùa hạ thật đẹp với những cơn gió nhẹ thoảng qua và những ban công đầy nắng và hoa. Nhưng có lẽ đẹp nhất mùa hạ là hoàng hôn ở nước Đức xinh đẹp này. Và không biết tự bao giờ tôi yêu hoàng hôn nơi đây đến thế. Tôi thích lang thang vào những buổi chiều nắng đẹp bên dòng sông Rhein để cảm nhận bầu trời cao trong xanh, ngồi nhấm nháp một ly Cocktail và ngắm hoàng hôn.

Tôi chọn cho riêng mình một góc bên dòng sông và thả hồn mình cùng nắng, gió....Mỉm cười nhẹ và ngâm: Cuộc đời giống như một chuyến tàu....Chuyến tàu ấy đã đưa tôi đi thật xa đến tận nơi này...

Tôi đã từ bỏ tất cả mọi thứ ở Hà Nội đằng sau lưng một cách tự nguyện: một công việc tốt, bạn bè, gia đình, tình yêu để hoàn thành ước mơ du học của mình. Thời gian đầu cũng như rất nhiều bạn du học sinh khác, tôi gặp rất nhiều khó khăn. Đầu tiên là khó khăn về thời tiết vì nước Đức có mùa đông lạnh kéo dài thật lâu. Lúc đầu sang tôi bị dị ứng ngứa hết người vì thời tiết khô, và mặt bị lên đầy mụn. Đó là quãng thời gian đầu tiên thật tồi tệ khi phải đấu chọi với thời tiết nơi đây. Nhưng sau đó, tôi quyết định đi đến bác sĩ và xin lời khuyên. Dần dần da tôi có thích nghi tốt hơn và không còn mụn nữa.

Lúc đầu sang, kí túc xá còn không có chăn gối, tôi không có một người bạn...Tôi đã từng đứng trước phòng, khóc nức nở như một đứa trẻ và đặt ra câu hỏi phân vân: Liệu mình đi du học có là quyết định đúng đắn? Nhưng rồi khi biết kết quả thi đỗ, tôi bắt đầu "bắt tay" vào xây dựng một "cuộc sống" mới nơi đây. Đi học, tôi không ngần ngại nói chuyện và làm quen với bạn mới đến từ khắp các đất nước trên thế giới. Năm đầu tôi phải học dự bị, mọi thứ không có gì là quá lạ lẫm khi tôi đã học tiếng Đức ở Việt Nam.

Nhưng khi vào học chuyên ngành chính thức ở đại học thì thực sự đó là một khó khăn rất lớn vì chúng tôi phải học với các bạn sinh viên Đức- ngôn ngữ mẹ đẻ là tiếng Đức. Tuần đầu tiên đi học tôi khá sốc vì có môn hoàn toàn mới với tôi và thậm chí tôi còn không hiểu bất cứ từ nào, mặc dù đã có vốn tiếng Đức kha khá. Nhưng rồi dần dần, tôi làm quen và thật thà nói với các bạn rằng, tiếng Đức không phải là ngôn ngữ mẹ đẻ của tôi và tôi không bao giờ có thể hoàn hảo như các bạn nên tôi mong các bạn giúp đỡ khi cần. Đương nhiên học và làm bài thi sẽ là sự cố gắng và chăm chỉ của tôi. Ngoài ra, tôi đến thư viện tìm hiểu thêm sách và ngành học, về nhà học lại và như thế, dần dần tôi cũng quen dần hơn và hiểu nhiều hơn...Nhưng theo tôi nghĩ, mỗi bạn du học sinh cần nên biết vượt qua " cái tôi" của mình và thẳng thắn như thế . Chặng đường học của tôi còn rất dài phía trước, nhưng tôi tin, khi tôi bắt đầu bằng sự nhiệt huyết, đam mê thì tôi có thể đi hết chặng đường ấy.

Tôi rất hài lòng với cuộc sống kí túc xá nơi đây, yên tĩnh và xung quanh có rất nhiều cây. Phòng tôi ở là kiểu chung cư 2 phòng riêng biệt nhưng nhà vệ sinh và bếp tôi nấu chung với một chị hàng xóm người Đức cũng là sinh viên trong đại học. Trải nghiệm đáng cay ở kí túc xá là, có lần vì sự vội vã ra khỏi nhà và bất cẩn của mình, tôi đã sập cửa mà quên không cầm chìa khóa. Chị hàng xóm thì vắng nhà mấy ngày. Và lần đó tôi đã phải trả 100 Euro cho sự bất cẩn ấy. Một kinh nghiệm rất "đáng cay" của du học sinh nghèo. Cũng từ bài học đó mà từ ngày đó, lúc nào tôi cũng trước khi ra khỏi nhà tôi cũng phải nhớ đến 2 từ " chìa khóa". Có ở Đức mới biết, chìa khóa và ví tiền(trong đó có thẻ sinh viên và vé xe) là rất quan trọng khi ra ngoài.

Sau một thời gian, tôi có quen bạn trai tôi bây giờ. Có lẽ, tôi sẽ không bao giờ quên được ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau và đi ăn. Thông thường ở Việt Nam, khi chàng trai nào đó tán tỉnh bạn, đi ăn sẽ trả hết tiền cho bạn và gần như ở Việt Nam, con gái không phải trả tiền khi đi chơi. Hôm đó, sau khi ăn xong, bạn trai tôi có đưa tiền mỗi suất ăn của anh và nói với tôi: Em trả giúp anh nhé. Tôi có hơi bất ngờ và hơi sốc nhưng vẫn mỉm cười. Đó là sự khác biệt về văn hóa. Ở Đức, dù có là người yêu hay thậm chí là vợ chồng, mọi thứ về tiền nong cũng rất rõ ràng, rành mạch và ở Đức, cái tôi cá nhân rất được đề cao. Đó là điều tôi học được sau cả năm yêu bạn trai tôi. Và vì tôi cũng sẵn sàng thay đổi nếp nghĩ cũ của các bạn gái Việt Nam rằng không phải lúc nào đàn ông cũng phải trả tiền khi đi chơi nên đến bây giờ, tôi đã có một tình yêu đẹp với bạn trai tôi và chúng tôi đã có rất nhiều kỉ niệm đẹp bên nhau.

Yêu anh, bản thân tôi cũng nỗ lực tìm hiểu văn hóa, lễ hội và các món ăn Đức. Cách để tôi hòa nhập văn hóa tốt hơn là tôi rất hay đọc sách báo, xem phim và xem tivi. Sách báo và DVD Phim tôi mượn thư viện thành phố, còn tivi là tiền tôi tiết kiệm khi đi làm thêm để mua vì tôi thấy nó cần thiết cho tôi để biết tin tức và học tiếng tốt hơn. Để hòa nhập tốt hơn, tôi thích tham gia các dịp lễ hội quan trọng của nước Đức. Ví dụ như Kanerval tôi và anh hóa trang thành các chàng trai cô gái thời 50 và chúng tôi đã có một ngày Kanerval bên nhau thật nhiều niềm vui. Vào ngày lễ phục sinh, anh giấu những quả trứng trong vườn và tôi đi tìm. Đây là trò chơi tìm trứng vào mỗi dịp lễ phục sinh. Giáng sinh đến, chúng tôi cùng trang trí cây thông Noel, đi chợ giáng sinh và uống rượu vang nóng, và anh mua tặng tôi cả cây thông Noel vì anh nói, có cây thông Noel năm mới của tôi sẽ nhiều may mắn hạnh phúc hơn. Tôi cũng yêu những buổi chiều mùa hạ được nằm phơi nắng trên một bãi biển nhỏ và ngắm hoàng hôn. Nếu như ở Việt Nam, mọi người ưa chuộng làn da trắng thì bên này, họ thích những làn da nâu, khỏe mạnh. Chính vì thế tôi cũng không ngần ngại phơi nắng để có làn da nâu khỏe mạnh mà không hề bị ai chê. Điều cả hai chúng tôi đều thích là chúng tôi rất thích đi các lễ hội vào mùa hè như Mainfest, Museumsuferfest ở Frankfurt hay Weinfest, Johannisfest ở Mainz....để được chơi trò chơi, được ăn các món ăn truyền thống ở Đức ở đó. Tôi nhớ nhất là một đêm trong năm mà hầu như tất cả các bảo tàng ở Frankfurt mở cửa đến sáng. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi được đi thăm các bảo tàng, và cả vườn bách thú vào lúc nửa đêm. Mọi thứ thật tuyệt vời!

Tôi đã hòa nhập như thế. Tôi hòa nhập qua sách báo, qua phim, qua bạn bè, qua món ăn....Để mỗi lần khi tôi nói chuyện với người Đức, tôi cảm thấy vui và tự tin khi mình hiểu về văn hóa của họ.

Tôi hòa nhập tốt hơn khi tôi đi làm thêm công việc trông trẻ cho một gia đình người Đức. Lúc đầu tôi có phần hơi sốc khi họ uống nước luôn từ vòi, kể cả trẻ con, vì bình thường ở Việt Nam phải đun sôi để nguội. Nhưng rồi họ giải thích cho tôi rằng nước ở đây khá sạch, được kiểm tra thường xuyên và thậm chí ở các nhà trẻ cũng cho trẻ con uống nước luôn từ vòi. Sau một thời gian thì chính tôi bây giờ cũng uống nước luôn từ vòi. Công việc này thực sự mang đến cho tôi rất nhiều niềm vui và tôi được dạy rất nhiều điều từ cách nói chuyện với trẻ, chăm trẻ và chơi với trẻ như thế nào. Tiếp xúc với gia đình người Đức, tôi thực sự học hỏi được rất nhiều điều. Tôi học được cách nấu ăn, cách dọn nhà, cách trang trí nhà cửa của người Đức. Hơn hết tôi học được sự chăm chỉ và thật thà của người Đức ra sao. Những kỉ niệm đi chơi cùng tiếng cười giòn tan của trẻ nhỏ sẽ mãi là những kỉ niệm không bao giờ quên trong cuộc đời tôi. Tôi cũng mãi ghi nhớ những dịp quan trọng như gần dịp giáng sinh, chúng tôi ngồi bên nhau, cùng ăn bánh nướng và hát bài giáng sinh nổi tiếng Oh Tannenbaum....hay dịp phục sinh tôi được vẽ những quả trứng xinh xinh cùng các em bé. Những điều ấy nhỏ thôi nhưng thực sự làm cuộc sống của tôi thêm biết bao ý nghĩa. Nó chính là sự giao lưu hòa nhập văn hóa và là nền tảng cho cuộc sống lâu dài của tôi mai sau.

Chính vì thế, tôi luôn thấy mình đang được " sống" chứ không phải" tồn tại" ở nước Đức này.

Sau tất cả, tôi luôn nghĩ rằng, cuộc đời giống như là một chuyến tàu. Chuyến tàu ấy chở ta đi, mỗi chặng đường như một điểm ga và ở mỗi điểm ga ấy ta lại gặp những người khác nhau. Chuyến tàu cuộc đời cũng rất dài nhưng luôn có một đích đến. Có thể bạn đã đi đến một ga thật xa và đến ga bạn cần xuống nhưng tôi vẫn trên chuyến tàu ấy để tìm về hạnh phúc và những điều tốt đẹp.

Bài viết này là những trải nghiệm thật và tâm tình của tôi....Để một ngày nào đó đọc lại, tôi biết mình đã bắt đầu như thế nào từ những điều nhỏ nhất.

Đến bây giờ tôi chưa bao giờ hối hận khi đến đất nước Đức xinh đẹp này. Nơi tôi đã quen biết những con người tuyệt vời và học hỏi được nhiều điều trong cuộc sống. Tôi chỉ muốn khuyên các bạn du học sinh và mọi người sắp sang Đức, rằng hãy chăm chỉ học tiếng Đức tốt và mạnh bạo tiếp xúc nói chuyện với người Đức, chăm chỉ tìm hiểu, tham gia các lễ hội, văn hóa của họ để hòa nhập tốt hơn.